

Geachte minister,

Deze reactie schrijf ik u, omdat ik sinds twee jaar te maken heb met thuisonderwijs. Eerst vanuit mijn omgeving. En sinds een jaar geef ik zelf thuisonderwijs aan mijn zoon en hoop dat ook aan mijn dochter te kunnen gaan geven.

Door het wetsvoorstel voel ik mij echter belemmerd om deze wens uit te laten komen. Mijn grootste bezwaar tegen dit wetsvoorstel is dat de vele eisen die aan mij als ouder worden gesteld, een zeer beklemmend gevoel geven. Het lijkt erop dat er een groot wantrouwen bestaat tegen de ouders die hun kinderen graag thuisonderwijs willen geven. Terwijl het in mijn ervaring juist zo is, dat de ouders die hiervoor kiezen, zijn toegewijd om hun kinderen niets tekort te laten komen in elk opzicht, en niet in het minst in onderwijs opzicht. Daarbij, de Nederlandse grondwet heeft godsdienstvrijheid hoog in het vaandel staan. De eisen die in dit voorstel aan thuisonderwijs worden gesteld, en vooral de dwang waarmee dit wordt uitgeoefend, ervaar ik als grondrecht schending. Ik bedoel daar bijvoorbeeld mee dat als ik weiger om iemand toelating te geven tot mijn woning, daarmee mijn grondrecht op onderwijsvrijheid direct vervalt.

Daarnaast zie ik in het voorstel een aantal beperkingen die ik erg jammer vind. Bijvoorbeeld het voorstel om het onderwijs slechts door één ouder te laten verzorgen. Mijns inziens is het juist erg waardevol om met verschillende mensen in aanraking te komen, en van een ieder iets mee te nemen voor de persoonlijke vorming.

Verder de beperking van de plaats van het onderwijs. U schrijft dat het onderwijs voornamelijk in de eigen woning moet plaatsvinden. Ik denk dat deze beperking een gemiste kans is. Om een voorbeeld te geven: persoonlijk droom ik ervan om ooit nog eens met mijn kinderen een zendelingengezin in Malawi op te zoeken, en om dat gezin zodoende te ondersteunen in het ontwikkelingswerk wat zij doen. Deze droom wordt door dit wetsvoorstel beperkt tot slechts een vakantie van een aantal weken, terwijl ik verwacht dat als wij daar voor langere tijd kunnen zijn, we voor hen meer van betekenis kunnen zijn. Maar ook dat het voor de ontwikkeling van de kinderen gunstig is, namelijk dat zij van dicht bij een andere cultuur ervaren en hun perspectief op de wereld verbreed wordt. Ten slotte vind ik het erg jammer dat er met dit voorstel, waarin beperkingen worden voorgesteld, niet ook verruimende maatregelen zijn genomen: toegang voor meer kinderen tot thuisonderwijs, ook na schoolgang. Ik zie thuisonderwijs als een mooie kans om méér kinderen goed en/of passend onderwijs te geven. Ouders zijn in de meeste gevallen erg toegewijd om hun kinderen dat onderwijs te bieden wat ze nodig hebben. En velen spannen zich ook in om uit te zoeken wat het beste bij hun kind past. In de afgelopen periode van corona – thuisonderwijs, zijn veel kinderen opgebloeid; omdat er meer aansluiting was bij hun leerbehoeften; omdat ze minder prikkels hoefden te verwerken en zich zodoende beter konden concentreren; omdat ze zich in hun thuisomgeving veiliger voelden en zo meer tot leren kwamen.

Ik zou u daarom graag willen vragen om het huidige wetsvoorstel te herzien. Probeer u alstublieft ouders als partners te beschouwen en te denken aan die kinderen die juist zo gebaat zijn bij thuisonderwijs. Thuisonderwijs is geen bedreiging, het is een kans.